

SÓL OG MÁNI

Persónur: Pulur, Óðinn, Vilji, Vé, Mundilfari, Máni, Sól, Hjúki, Jörð

Pulur: Einhverju sinni þegar Vilji og Vé vöknudu sat Óðinn þungbúinn á svip og starði fram fyrir sig. Hann tók ekki undir þegar þeir buðu góðan dag.

Vé: Er eitthvað að?

Óðinn (geðvonskulegur): Ég er orðinn þreyttur á þessu, sólin æðir fram og aftur um himininn og tunglið er á þeytingi á undan henni. Þau flýta sér alltof mikið, ég vil hafa reglu á hlutunum og þoli ekki svona læti.

Vilji: Það er rétt hjá þér, ég skil ekki hvers vegna þeim liggur svona mikið á. Við verðum að athuga hvað við getum gert í málinu.

Pulur: Þeir röltu af stað og reyndu að láta sér detta ráð í hug. Áður en þeir vissu af voru þeir komnir í Miðgarð og þar mættu þeir manni sem Mundilfari hét og tveimur uppkomnum börnum hans.

Vilji: (gónir á dótturina og hvíslar): Hvað heitir dóttir þín?

Mundifari: Þetta er hún Sól og hér er Máni sonur minn.

Óðinn: Hvernig dettur þér í hug að kalla þau Sól og Mána? Veistu ekki hver sólin er og hvað hún gerir fyrir þig? Vísast værirðu margdauður úr kulda ef hennar nyti ekki við.

Vé: Og trúlega þætti þér myrkrið svart þegar sólin bregður sér frá ef máninn sæi ekki um að lýsa það upp.

Mundifari: Mér fannst börnin mín bara svo falleg að það hæfði þeim að heita Sól og Máni og þau bera nöfnin með sóma.

Pulur: Allt í einu fékk Vé hugmynd. Hann hvíslaði henni að Óðni og þá léttist aldeilis á honum brúnin.

- Óðinn:** Víst bera börnin þín nöfnin með sóma en þó verður þú að gjalda fyrir þennan hroka með því að afhenda okkur þau.
- Máni:** Hvað á að gera við okkur?
- Óðinn:** Þið verðið sett upp á himininn og aðstoðið sólina og mánann á ferð sinni um himinhvolfið.
- Máni:** Ænei, mér leiðist svo að vera einn.
- Mundifari:** Einmitt, hann vill ekki vera einn. Þess vegna fer hann ekki fet.
- Vilji:** Þú ert ekkert einn, máninn er með þér.
- Máni:** Hann kann örugglega ekkert að tala.
- Pulur:** Óðinn skildi strákinn vel, hann leit í kringum sig og kom auga á tvo unglunga sem böksuðu áfram með stórt og mikið ker, greinilega níðþungt. Það hékk niður úr stöng sem þau báru á milli sín.
- Óðinn:** Hæ, þið þarna, eruð þið ekki þreytt að rogast með þetta?
- Hjúki:** Jú, það er svo rosalega þungt.
- Óðinn:** Ég sting upp á að þið leggið það frá ykkur og farið með Mána upp á himin. Hann á að stjórna gangi nafna síns og þarf að fá einhverja með sér.
- Mundifari:** Hver á þá að bera vatnið alla leið frá Byrgisbrunni fyrir Viðfinn? Hann er orðinn slitinn í öxlunum og á ekki önnur börn en Bil og Hjúka.
- Óðinn:** Það kemur okkur ekki við. Við þurfum að koma reglu á sól og mána.
- Mundifari:** Þá skulið þið bara fara sjálfir. Ég kæri mig ekki um að börnin mín verði úlfunum að bráð.
- Óðinn:** Hvaða úlfum?
- Mundifari:** Nú, Skoll og Hata sem elta sól og mána, þið hljótið nú að hafa séð þá.
- Pulur:** Bræðurnir litu hver á annan, þeir höfðu ekki sett neina úlfa upp á himininn. Þeir horfðu upp í himininn.
- Vilji:** Sveimér þá, þetta er rétt, ég sé úlfana. Hvaðan í ósköpunum koma þeir?
- Sól:** Þeir eru synir skelfilegrar skessu sem býr ásamt systur sinni í skóginum Járnviði hér austan við

Miðgarð. Hún hefur sjálfsagt verið orðin þreytt á græðginni í þeim og þess vegna sent þá frá sér þarna upp.

Máni: Þeir eru stórhættulegir.

Mundifari: Svo koma karlar eins og þið, ryðjast hingað inn og ætla að senda börnin okkar í svona lífshættu án þess svo mikið sem að spyrja leyfis.

Sól: Faðir minn, ég hef grun um að þetta séu engir venjulegir menn. Þá væru þeir ekki að skipta sér af gangi himintunglanna.

Óðinn: Það er rétt hjá dóttur þinni. Við erum ekki menn heldur guðir.

Vé: Hann er elstur okkar og er stundum nefndur Óðinn alfaðir.

Sól: Mig langar ekki að skilja við þig, faðir minn. En ef ég get gert fólkinu á Jörðinni lífið bærilegra með því að fara þarna upp þá finnst mér ég verða að gera það.

Þulur: Mundilfari andvarpaði og þóttist sjá að leikurinn væri tapaður. Hann kvaddi börnin sín með sorg í hjarta en þau brostu og föðmuðu hann að sér.

Sól: Þú getur alltaf séð okkur á himni.

Þulur: Óðinn valdi tvo knáa hesta handa henni. Þeir nefndust Árvakur og Alsvinnur. Vilji og Vá settu vindbelgi undir þá til kælingar af því að þeir áttu að draga kerru sólarinnar sem var býsnaheit. Svo settist Sól upp í kerruna og hélt til himins. Þegar þangað kom og hún sá úlfana leist henni ekki meira en svo á blikuna. Þeir æddu yfir himinhvolfið og Skoll var rétt á hælum nöfnu hennar sem var á æðisgengnum flóttu. Hati hljóp á undan sólinni og reyndi að glefsa í mánann.

Sól: Ég geri það sem ég get og það hlýtur að duga.

Þulur: Hún stöðvaði kerruna og beið eftir að nafna kæmi. Innan skamms birtist hún á fleygferð og rúllaði beint upp í kerruna. Þá var Sól ekki sein á sér að slá í hestana. Skoll glennti upp glyrnurnar og stansaði aðeins til að átta sig á þessu en hljóp svo aftur af stað á eftir þeim.

Vilji: Mér sýnist þetta hafa tekist vel og reynið þið nú að koma mánanum á braut.

Máni: Má ég stjórna honum eftir mínu höfði?

Óðinn: Já, við treystum þér. Þú þarft bara að hafa reglu á honum.

Máni: Ég veit alveg hvernig ég ætla að gera þetta, ég ætla að láta hann stækka og minnka með vissu millibili. Þá tekst mér kannski að rugla úlfinn.

Pulur: Máni geystist af stað ásamt þeim Bil og Hjúka. Þeir voru fljótir að ná til himins þar sem máninn flengdist áfram með Hata á hælunum. Minnstu munaði að hann glefsaði í hælana á Hjúka sem var aftastur.

Óðinn: (tautar): Þetta lítur ekki vel út en vonandi spjara þau sig

Pulur: Þegar heim kom sögðu þeir Jörðu hvað gerst hafði og voru óneitanlega svolítið áhyggjufullir.

Vilji: Það verður erfitt fyrir þau að hafa úlfana glorhungraða á hælunum.

Vé: Þvílíkar óvættir. Heldurðu að jötnarnir geti ekki séð um að kerlingin, móðir þeirra, hirði þá aftur?

Jörð: Örugglega ekki, mamma hefur sagt mér að skessuskömmun í Járnviði hafi enga stjórn á afkvæmunum.

Vé: Vonandi hefur hún ekki fætt af sér fleiri úlfa.

Jörð: Öðru nær, hún á einhver ósköp af þessu. Og verstur er Mánagarmur. Þegar mennirnir deyja og lífið og fjörið losnar frá kroppnum gleypir hann það. Þið getið rétt ímyndað ykkur kraftinn í honum af þessu öllu saman. Svo ælir hann blóði yfir himininn, hylur mánann og ruglar sólina og vindana.

Vilji: Ruglar sólina. Hvernig þá?

Jörð: Rænir hana birtunni, málar hana svarta og næstu sumur á eftir verður andstyggilegt veður.

Vé: Hefur hann gert það?

Jörð: Nei, en það kemur víst að því.

Vé: Vonandi verður langt þangað til.